

[Statsministeren.]

Jeg ved ikke, hvor megen grund der kan være til de meget kraftige taksigelser, det ærede medlem fremsatte. Så vidt jeg har forstået, og så vidt jeg er i stand til at formulere det, vil vor indstilling være rent saglig også med hensyn til dette anliggende, når vi til foråret har et rimeligt overblik. De ærede oppositionsmedlemmer har nok været lidt tidligt på det med at opstille de voldsomme tal og de voldsomme hensigter. Der kan have været særlige hensigter, det erkender jeg uden videre. Jeg indrømmer, at det er lidt af en insinuation over for mennesker, som ikke kan tænkes at have andre hensigter end dem, de lægger helt åbent for dagen, men det kunne hænde, at der har været det.

Jeg tror altså, det er klogt, at man simpelt hen ser tiden an til foråret og så undersøger, om der er muligheder. Er der ikke det, ja, så må man afstå fra det; er der muligheder, må man se på, hvad der kan forsvares, hverken mere eller mindre. Det må være hovedlinjen i den vurdering, der til det tidspunkt skal finde sted.

I øvrigt skal jeg ikke forlænge debatten, men blot sige til det ærede medlem hr. Poul Møller, der fortalte mig, at jeg ligesom havde villet tilskrive regeringen hele æren for valutafremgangen: nej, det har jeg ikke villet, og det har jeg heller ikke gjort, heller ikke i mine udtalelser her i dag. Jeg kan forsikre det ærede medlem om, at jeg ikke har talt på ét møde ude omkring i landet, uden at jeg har sagt, at jeg syntes, den gamle tåbelige debat om, at enhver siddende regering har det absolutte, det fulde ansvar enten for en valutastigning eller for en valutanedgang, måtte man af med. Der er naturligvis mange faktorer, der spiller ind her. Jeg ved godt, at bytteforholdet er blevet forbedret, og jeg ved godt, at der er betydelige udenlandske faktorer, der har spillet ind; men jeg mener dog, at der derudover er flere forhold, der har spillet ind. Det ene er, at der har været en regering, der har kunnet handle; hvis

den ville føre en linje igennem, kunne den gøre det uden hensyn til, om oppositionen ville være med eller ej. Den kunne handle, og det gav stabilitet, det gav tillid til den, det gav sikkerhed. Den har været i stand til at føre en politik, som har været væsentlig; man kan være uenig om denne politik, men man kan ikke være uenig om, at den har været væsentlig. Hertil kommer andre faktorer i vort hjemlige erhvervsliv, som er ganske overordentlig vigtige. Men det ærede medlem har ret i, at der ikke er nogen enkelt faktor, der kan peges på eller pilles ved i denne sag; det er mangfoldige faktorer. Hvis vi blot også i fremtiden bevarer denne redelighed i debatten om valutastillingen, tror jeg, vi kan nå meget langt frem i retning af større saglighed.

I øvrigt skal jeg som sagt ikke forlænge diskussionen. Det ærede medlem hr. Aksel Larsens indlæg frister mig ikke til en debat ved denne lejlighed, og de øvrige synspunkter, der er kommet frem, har jo ligget i forlængelse af, hvad der tidligere under debatten er blevet fremført. Nu står synspunkterne over for hinanden, og, hvad der er endnu vigtigere, nu står arbejdsperioden foran os; så må vi i arbejdet prøve hinandens synspunkter; og forhåbentlig kan vi hen over hinandens synspunkter gøre den fælles gerning, som det danske samfund nu engang har krav på.

Hermed sluttede forhandlingen.

Formanden: Der er ikke mere på dagsordenen.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, fredag den 23. oktober, kl. 13 med følgende dagsorden:

1) *Valg af 10 repræsentanter for lyttere og fjernseere til radiatorådet.*

2) *Første behandling af:*

Forslag til lov om ændring i lov om foranstaltninger til fremme af danske erhvervsinteresser.